

Soraya
LANE
Espanja-
lainen
tytär

Suomentaneet Lauri Sallamo ja Heidi Tihveräinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos
The Spanish Daughter

Copyright © Soraya Lane, 2025
First published in Great Britain in 2025 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51203-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

PROLOGI

SANTIAGON SUKUKOTI, ARGENTIINA, 1939

Valentina painautui lähemmäs Felipeä kukonkorallipuun juurella maatessaan ja katseli tuuheaa lehvästää, jonka lomasta aurinko pilkahteli. He olivat jättäneet hevosensa liekaan lähistölle, ja ne lepäsivät tyytyväisinä aamuauringossa nuorten ratsastajien loikoillessa laajojen tilusten syrjäisimmässä nurkassa.

”Kunpa ei tarvitsisi mennä takaisin”, Valentina sanoi hiljaa ja kierähti kyljelleen katsoakseen Felipeä. Pitkät, tummat hiukset valahtivat olkapään yli ja kutittelivat Felipen kasvoja, kun Valentina kohottautui toisen kyynärpääänsä varaan. ”Kunpa voisimme olla täällä koko päivän.”

Felipe kohotti kätensä ja kuljetti sormenpäitään Valentinan paljasta käsivartta pitkin olkapäästä ranteeseen. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään vaan nojautui painamaan Valentinan huulille niin hellän suudelman, että Valentina tunsu sulavansa pojan syleilyssä.

”Jos isäsi saisi meidät kiinni –”

Valentina kurotti pyyhkäisemään hiussuortuvan Felipen kaakaonruskeiden silmien edestä. ”Miksemme kertoisi hänelle? Eikö olisi parempi, että hän tietää?”

Felipe tuijotti häntä silmät hämmästyksestä suurina. ”Kertoisi hänelle?”

Valentina suikkasi toisen suikon Felipen suulle, ja samaan aikaan toinen hevosista hirtahti levottomana. He olivat viipyneet aiottua pidempään, ja niinpä heidän luultavasti pitäisi lähteä täyttä laukkaa kotiin välttyäkseen ongelmilta. Joskus Valentina unelmoi, että hän palaisi pää pystyssä ja kertoisi perheelleen rakastavansa Felipeä. Hän oli rakastanut poikaa jo monta vuotta ja oli valmis siihen.

”Kyllä, minusta meidän kannattaisi kertoa hänelle. Sinun pitäisi kysyä isältäni lupaa”, Valentina kuiskasi Felipen poskea vasten.

”Entä jos hän ei suostu?” Felipe kysyi.

”Kyllä hän taatusti suostuu. Hänelle on tärkeintä, että olen onnellinen.”

Kunhan Felipe ei kysyisi hänen äitinsä mielipidettä, koska tämä varmasti mieluummin sulkisi Valentinan lukkojen taakse loppuiäksi kuin hyväksyisi, että tyttö oli rakastunut Felipen kaltaiseen poikaan. Valentinan äidillä oli suuria suunnitelmia ainoan tyttärensä varalle, ja hän puhui löytämistään sopivista sulhasehdokkaista jatkuvasti. Äidin suunnitelmia hidasti ainoastaan se, että Valentinan isä oli vaatinut heidän odottavan, kunnes Valentina olisi vanhempi ja voisi itsekkin osallistua valintaan. Sisimmässään Valentina tiesi, että isä halusi hänen asuvan kotona mahdollisimman pitkään, ja se sopi hänelle itselleenkin mainiosti.

”Meidän kannattaisi palata”, Felipe sanoi. ”Basilio ei anna ikinä anteeksi, jos hänen täytyy lähettää etsintäpartio peräämme. Menetämme mahdollisuutemme ennen kuin ehdin edes kerätä rohkeutta kertoakseni hänelle.”

Valentina huokaisi, pujotti sormensa Felipen sormien lomaan ja antoi tämän vetää hänet pystyyn toivoen, että he voisivat elää aamun uudelleen. Hän alkoi oikoa puseronsa ryppyjä, jotta kukaan ei huomaisi heidän makoilleen nurmikolla, mutta kuuli sitten lähestyvien kavioiden kopsetta.

Hänen sydämensä alkoi jyskyttää, kun yksinäinen ratsastaja ilmestyi näkyviin.

Kukaan ei häntä ja Felipeä lukuun ottamatta koskaan vii-
lettänyt tuolla tavalla kartanon mailla, joten jokin oli selvästi
pielessä. Oli tapahtunut jotain ikävää.

”Valentina-neiti”, ratsastaja huohotti päästyään heidän
luokseen. ”Tulkaa pian!”

Valentina katsoi hätäisesti Felipeä, joka ponnahti jaloilleen
ja meni laittamaan heidän hevosensa valmiiksi.

*Kunhan isälle ei olisi sattunut mitään. Kunhan vain rakas
isäni olisi kunnossa.*

I

LONTOO, 2022

Rose astui lasiovesta ulos jalkakäytävälle ja lähti kävelemään lakitoimistosta pois päin miettien, oliko nähnyt unta. Hänen hetki sitten kuulemansa asiat tuntuivat epätodellisilta, ja hän saattoi vain kuvitella, kuinka hämmentyneen vaikutelman oli tapaamisessa antanut. Hän sujautti käden taskuunsa ja siveli saamansa pienen rasian sileää puupintaa.

Voiko tämä muka olla todellista?

Hän pysähtyi ja katseli ympärilleen kääntäen kasvonsa lämpöä kohti – oli päiviä tai ehkä viikkoja siitä, kun hän oli viimeksi saanut nauttia auringosta. Viimeiset kuukaudet tuntuivat sulautuneen yhteen, eikä hän ollut edes varma, mikä viikonpäivä nyt oli tai milloin hän oli edellisen kerran pysähtynyt haukkaamaan raitista ilmaa. Samassa joku ohikulkija törmäsi Roseen saaden hänet horjahtamaan, ja vilkuiltuaan ympärilleen häikäisevän kirkkaassa auringonpaisteessa hän tajusi taas, missä oli. Kadulla tungeksi kiireisiä kaupunkilaisia, ja hän seisoj tien tukkeena.

Rosen puhelin väräsi käsilaukussa. Hän kaivoi sen äkkiä esiin ja miltei pudotti sen nähdessään, että viesti oli hänen äitinsä hoitajalta.

Täällä kaikki hyvin. Äitisi nukkuu. Ole ihan rauhassa.

Hänen olisi tehnyt mieli kiiruhtaa kotiin, mutta hän oli viettänyt viime ajat tiiviisti neljän seinän sisällä ja hoitaja oli lähdössä vasta kahden tunnin päästä. Rose päätti lähteä etsimään kahvilaa, ja muutaman minuutin kuluttua sellainen osuikin jo kohdalle. Hän marssi suoraan sisään ja hymyili päästesään huumaavan kahvintuoksuiseen tilaan kadun kuhinaa pakoon. Tällaista ihanaa kahvilakäyntiä hän oli kaivannut.

”Näytät olevan pahasti kofeiinin tarpeessa.”

Rose vilkaisi ylös ja huomasi baristan katselevan häntä napatessaan pahvimukin ja asettaessaan sen kahvikoneen suuttimen alle.

”Onko se niin ilmiselvää?” Rose kysyi.

”Pakko myöntää, että on.”

Rose naurahti. Siitä oli kauan kun hän oli viimeksi juonut kunnan kahvia tai nauranut, ja nauru tuntui hyvältä.

”Sanotaanko vaikka niin, että olen elänyt viime viikot pikakahvilla”, Rose totesi.

”Anna kun arvaan”, mies sanoi, kurtisti mietteläästi kulumiaan ja sitten virnisti. ”Pieni kahvi rasvattomalla maidolla?”

Rose ei tiennyt, oliko vaikuttavaa vai ärsyttävää, että hänen kahvitilauksensa oli niin helppo arvata, mutta päätti olla vaikuttunut. ”Nappiin meni.”

Rose maksoi kahvin, ja baristan palattua tiskille hän tilasi kurnivan vatsansa käskystä Benedictin munat. Hän olisi jäännyt flirttailemaan söpön baristan kanssa pidemmäksikin aikaa, ellei olisi jo palanut halusta tietää, mitä laukkuun sulottu pieni rasia sisälsi. Ollessaan töissä hän oli käynyt joka aamu toimiston viereisessä kahvilassa juttelemassa mukavia ja mennyt sitten töihin iloisena kahvikuppi kädessään. Hänellä ei niinkään ollut ikävä entisen elämän rutiineja kuin ihmisten seura.

Hän istuutui lopulta pieneen nurkkapöytään, otti esiin lakitoimistossa saamansa rasian ja käänteli sitä kädessään

tarkastellen siihen kiinnitettyä käsinkirjoitettua lappua. Rasian ympärille sidottu naru oli vanha, ja siitä irtosi säikeitä, kun hän näpersi solmua kynsillään. Pian hän sai avattua narun, laski sen sitten pöydälle ja tunnusteli varovasti pientä, sileäpintaista puurasiaa. Häntä hermostutti ajatus rasian avaamisesta, ja mielen valtasi suru, kun hän pysähtyi hetkeksi tuijottamaan esinettä. *Mummi, kunpa olisit täällä avaamassa tämän kanssani.*

Rasia oli pieni, eikä hän lainkaan tiennyt, mitä odottaa, mutta kantha raottaessaan hän yllättyi. Sisällä oli taivaansininen silkkikankaan palanen, joka oli ilmeisesti joko leikattu tai varovasti revitty isommasta kangaspalasta, ja poimieksaan sen hän huomasi rasian pohjalla pienen hevosfiguurin. Hän laski silkkipalan pöydälle, otti varovasti hevosen käteensä ja tunnusteli ihastuneena sen tasaiseksi hiottua puupintaa ja upeita yksityiskohtia. Pienen, taidokkaasti käsin veistetyin esineen tekijä oli arvatenkin viettänyt sen äärellä tuntikausia.

”Rasvaton maitokahvi?”

Rose nyökkäsi pöytänsä eteen pysähtyneelle tarjoilijalle ja mumisi kiitoksen nostamatta katsettaan esineestä. Hän pohti, kuka sen oli valmistanut ja miksi se oli jätetty hänen isoäidilleen. Mia-niminen nainen oli tapaamisessa kertonut, että rasia oli jätetty Hopen kodiksi kutsuttuun paikkaan Rosen isoäidille silloin kun tämä oli syntynyt ja ennen kuin tämä oli adoptoitu. Rose ei käsittänyt, miten rasia oli odottanut tuossa piilopaikassa vuosikymmenten ajan.

Hän laski viimein hevosen kädestään ja kurkisti uudelleen rasiaan. Hän käänsi sen ylösalaisin etsien jotakin huomaamatta jäänyttä asiaa, kenties kirjettä tai muuta selitystä. Mitään ei kuitenkaan löytynyt. Oli vain kaksi pientä esinettä, jotka sisälsivät vastauksen hänen sukunsa salattuun menneisyyteen.

Rose ei malttanut juoda kahviaan vaan tarttui toisella kädellä silkkitilkkuun ja toisella hevoseen, tuijotti ja tunnusteli niitä toivoen, että saisi pelkällä kosketuksella niistä jonkin vastauksen.

Tosiasiassa hän oli kuitenkin aivan ymmällään, ja rasian merkitys tuntui aivan erityisen tärkeältä nyt kun hän oli menettämässä ainoan perheenjäsenensä. Väristys kulki hänen lävitseen, kun hän tuijotti johtolankoja. Hänen isoäitinsä oli kuollut vain jokin aika sitten, ja Rosen äiti oli sairastunut alle puoli vuotta sen jälkeen, ja siksikin oli katkeransuloista tarkastella menneisyyden esineitä. Hän oli perheensä ainoa lapsi, ja hän oli asunut isoäitinsä luona siitä lähtien kun hänen isänsä oli lähtenyt ulkomaille töihin. Saman katon alla oli elänyt monta sukupolvea: Rose, hänen äitinsä ja isoäitinsä, ja hänestä oli aina tuntunut, että hänellä oli kaksi rakastavaa äitiä.

Rose räpytteli nopeasti kyynelät silmistään, koska ei halunnut itkeskellä keskellä kahvilaa. Yksinäisyyden tunne oli kuitenkin pakahduttava. Hän olisi tehnyt mitä tahansa, että olisi saanut istua tässä isoäitinsä kanssa, pidellä tämän pehmeää, ryppyistä kättä ja nähdä tämän kirkkaat silmät. Tai tuntea äitinsä lempeän katseen, kun he olisivat tuijottaneet yllättyneinä toisiaan. Oli hankalaa ajatella, että hän menettäisi heidät molemmat yhdessä vuodessa. Halusiko hän edes alkaa kaivella menneitä ilman heitä? Hän huokaisi. *Ehkä joidakin salaisuuksia ei ole tarkoituskaan selvittää.*

Hymy hiipi kuitenkin hänen huulilleen, kun esineet palauttivat mieleen hänen isoäitinsä lempisanonnan, joka tuntui sopivan tilanteeseen täydellisesti.

”Älä herätä nukkuvaa karhua, kultaseni. Mitään hyvää ei seuraa siitä, että tunkee nokkansa muiden asioihin.”

Mutta olisiko kuitenkin kyse siitä, jos joku jätti nämä tarkoituksella sinulle, mummi? Enkö ole sinulle velkaa sen, että yritän selvittää menneisyyttäsi?

Rose pyyhkäisi kyynelen poskeltaan ja asetteli johtolangat pöydän toiselle puolelle ennen kuin ryhtyi syömään. Totta kai hän oli kiinnostunut tietämään lisää, mutta ajoitus vain tuntui tässä tilanteessa todella huonolta.

KAKSI KUUKAUTTA MYÖHEMMIN

Rose istui äitinsä tavaroiden keskellä kädessään puoliksi juotu lasillinen prosecco ja katseli, kun hänen paras ystävänsä ahkeroi uuvuttavan tarmokkaasti. Jos hän olisi ollut yksin, hän olisi pidellyt kädessään nenäliinaa eikä viinilasia, mutta Jessica oli purjehtinut Rosen asuntoon, kaapannut hänet syleilyynsä ja käskenyt häntä lopettamaan vatvomisen. He olivat ensin itkeneet tunnin, ja sitten Jessica oli ottanut ohjat käsiinsä, tilannut ruokaa kotiinkuljetuksella ja ryhtynyt siivoamaan kämppää kuin olisi ammattijärjestäjä eikä New Yorkista paikalle lentänyt diplomaatti.

Ja nyt, kuusi tuntia myöhemmin, he istuivat Rosen äidin huoneessa eikä Jessica vielääkään ollut hidastanut tahtia.

”Haluatko kuulla, mitä mieltä olen?” Jessica kysyi.

Rose katsoi, kun hänen ystävänsä sitoi pitkät hiuksensa päällele poninhännälle. ”Milloin muka olet jättänyt mieliteesi kertomatta?”

Jessica katsoi häntä lempeästi lämmin hymy huulillaan. ”Rose, menetit äitisi ihan äsken. En aio tehdä mitään kysymättä ensin lupaa.”

Rose hörppäsi prosecco. Oli ensin tuntunut miltei työkeältä juoda kuplivaa juhlujuomaa, kun äidin kuolemasta ei ollut kulunut kahta päivääkään, mutta Jessica oli muistut-

tanut häntä kaikista niistä kerroista, jolloin he olivat Rosen äidin kanssa nauttineet pullollisen viiniä Jessican tultua vierailulle New Yorkista. Siitä oli käytännössä tullut perinne. Rose ja Jessica olivat olleet parhaita kavereita lukion alusta lähtien, ja Jessica oli heti uutisen kuultuaan keskeyttänyt kaiken ja tullut yölennolla New Yorkista.

”Minusta sinun ei kannattaisi kiirehtiä asioiden järjestelyä”, Jessica sanoi. ”Ei ole järkeä siinä, että koettaa hoitaa suruprosessin äkkiä alta pois.”

Rose nyökkäsi ja räpytteli kyyneliä silmistään katsellessaan ympärilleen huoneessa. Jessica oli oikeassa. Hän ei halunnut pyyhkiä pois äidin muistoa vaan oli ryhtynyt tähän vain, koska ajatteli sen kuuluvan asiaan.

”Luulenpa, että parin kuukauden päästä, kun aika on ehtinyt parantaa haavoja, on helpompi tulla tänne käymään hänen tavaroitaan läpi.” Jessica piti tauon. *”Sitten kun olet valmis.”*

”No mitä me nyt sitten teemme?” Rose kysyi vilkuillen ympärilleen ja tunsu olevansa onnekas, kun hänellä oli Jessican kaltainen ystävä. ”On inhottavaa olla vain toimettona.”

”Tehdään ruokaa!” Jessica ilmoitti kuin asia olisi päivän selvä.

Rose ei voinut olla nauramatta ja seurasi ystäväänsä keittiöön, missä hän purki Jessican tilaamat ostokset ja kaatoi heille toiset lasilliset. Sitten hän istuskeli keittiön penkillä katsellen ja kuunnellen ystäväänsä, joka ruoanlaiton lomassa kertoili neljävuotiaista kaksostytöistään, Rosen kummilapsista.

”Tuolla näyttäisi olevan kasa avaamattomia kirjeitä”, Jessica sanoi ja osoitti penkin toisella laidalla olevaa pinoja. ”Haluatko, että käyn ne puolestasi läpi aamulla? Haluan olla mahdollisimman paljon avuksi.”

Rose huokaisi ja nousi hakemaan postit. ”Ei tarvitse, minä teen sen nyt. Alkoi tuntua raskaalta, kun kirjeitä sateli juristeilta, sairaalasta ja vakuutusyhtiöltä, mutta en voi vältellä niitä ikuisesti.”

”Tiedän, että tämä on arka aihe”, Jessica sanoi, kun Rose alkoi silmäillä kirjeitä, ”mutta oletko kuullut Lukesta?”

Rose nosti katseensa. ”Taisin tehdä aika selväksi hänelle, etten halua kuulla hänestä enää ikinä, joten ei liene mikään yllätys, että en ole. Hän ei ole lähettänyt mitään viestiä sen jälkeen kun muutin pois.” *Ei edes kysyäkseen, oliko äitini nukkunut pois.*

Jessica irvisti. ”Hän vaikutti aluksi niin mukavalta”, hän sanoi. ”Taidan kuitenkin olla ihan surkea ihmistuntija, sillä hän osoittautui ihan karseaksi.”

”Minäkin ajattelin hänen olevan se oikea, joten taidamme molemmat olla surkeita ihmistuntijoita.” Luke oli vaikuttanut kaikin tavoin täydelliseltä, kunnes hän oli arvostellut Rosen päätöstä ottaa vapaata töistä ja pakottanut Rosen tekemään vaikean valinnan, kun Rose oli kertonut muuttavansa äitinsä luo huolehtiakseen tästä tämän poismenoon saakka. Oli välittömästi käynyt selväksi, ettei Lukella ollut tippaakaan myötätuntoa, eikä Rose olisi vaihtanut viimeisiä äitinsä kanssa viettämiään kuukausia mihinkään – eikä hän varsinkaan olisi luopunut niistä Luken tähden.

”Mitenkä työt?” Jessica kysyi. ”Kauanko sinulla on aikaa päättää, palaatko töihin vai et?”

Rose järjesteli keskustelun lomassa kirjeitä pinoihin.

”Minulla on tästä päivästä lähtien kaksi viikkoa aikaa tehdä päätös”, hän vastasi. ”He ovat olleet todella ymmärtäviäsiä mutta eivät voi antaa minulle loputtomasti vapaata.”

”Ja kuulostat epäileväiseltä, koska...”

”Koska en tiedä, haluanko enää olla juristi”, Rose sanoi yllätyksen siitä, miten helppo oli lausua ajatus ääneen. ”Kuvittelen,

millaista olisi palata töihin, toimia juristina, olla osa sitä maailmaa, mutta ajatus ei herätä minussa minkäänlaista innostusta. En vain tiedä, onko se kuitenkin minun juttuni.”

”Menetit äsken äitisi, joten tuollaiset tunteet ovat ihan normaaleja. Toisaalta saatat kaiken kokemasi jälkeen nähdä tilanteesi selkeämmin. Jos et pidäkään työstäsi...”

”Tuntuu, etten pysty enää tekemään sitä täysillä. Ehkä kaipaan vain maisemanvaihdosta tai kunnon lomaa käsiteläkseni kaikkea tapahtunutta.” Rose oli loputtomasti pähkäillyt, halusiko palata töihin vai ei ja uskaltaisiko lopettaa uransa, jonka vuoksi oli suorittanut pitkät opinnot ja tehnyt kovasti töitä.

”Saisinkohan houkuteltua sinut muuttamaan New Yorkiin? Minusta ja tytöistä olisi ihanaa, jos asuisit lähempänä, ja se voisi olla kaipaamasi muutos.”

”Olisi mahtavaa nähdä heitä useammin, mutta...” Rose mutisi pinon viimeinen kirje kädessään. Hän tuijotti lähettäjän osoitetta, jonka perusteella kirje oli peräisin Argentiinasta. ”Mikä tämä oikein on?”

Rose unohti tyystin heidän keskustelunsa ja liu’utti kyntensä sinetin alle hämmästellen muhkeaa, kermanväristä kirjekuorta ja sen sisältä paljastuvaa samanväristä paperia. Hän oli hoitanut äitinsä asioita jo jonkin aikaa muttei ollut koskaan saanut tällaista lähetystä. Kirjeet olivat yleensä pankilta tai vakuutusyhtiöltä, mutta tämä... Rose avasi paperin ja ryhtyi silmäilemään sitä läpi mutta henkäisi sitten ja painoi käden suunsa eteen tajutessaan, mitä kirjeessä sanottiin.

”Mikä hätänä?” Jessica kysyi ja tuli Rosen vierelle. ”Mieheni voi kyllä vääntää puolestasi kättä vakuutusyhtiön kanssa, jos he eivät suostu...”

”Ei ole kyse siitä”, Rose mumisi ja luki kirjeen vielä

kerran ennen kuin antoi sen Jessicalle. ”Kirjeen on lähettänyt Buenos Airesissa toimiva lakitoimisto. Se on osoitettu äidilleni.”

”Buenos Aires? Oletko varma?”

Rose nyökkäsi ja tarttui lasiinsa, otti ison hörpyn ja vielä toisen estääkseen käsiään tärisemästä.

”Mitä kytköksiä äidilläsi oli Argentiinaan?” Jessica kysyi saatuaan kirjeen Roselta. ”Miksi toisessa maassa sijaitseva lakitoimisto ottaisi häneen yhteyttä?”

Rose ei vastannut vaan istua nökötti paikoillaan yrittäen sulatella lukemaansa ja odotti, että hänen ystävänsä pääsisi kärryille. Jessicakin hiljeni lukemaan.

”Rose, tässä sanotaan, että äitisi on saanut perinnöksi ison kiinteistön Argentiinasta”, Jessica sanoi ja tuijotti Rosea hämmästyneenä. ”Että perheen matriarkka on menehtynyt, ja –”

”Äitini on perinyt hänen poolohevostilansa ja kaiken Santiagon suvun perijättäreltä jääneen omaisuuden”, Rose täydensi Jessican puolesta, sillä oli jo painanut sanat muistiinsa. ”Että isoäidin biologinen äiti testamenttasi omaisuutensa tyttärelleen, mutta koska isoäiti ei ole enää elossa, äitini perii kaiken.”

Jessica katsoi Rosea silmiin. ”Ja koska äitisi ei enää ole elossa...”

Rose räpytteli silmiään, koska tilanne tuntui niin käsittämättömältä.

”Rose, se tarkoittaa, että sinä perit nyt kaiken. Sinähän olet äitisi ainoa perillinen, etkö olekin?”

Rose nyökkäsi. ”Kyllä”, hän kuiskasi ääni käheänä. ”Pitää paikkansa.”

”Etkö siis tiennyt tästä mitään?” Jessica kysyi kulmakarvat koholla. ”Tästä sukulaissuhteesta? Ei nimittäin kuulosta siltä, että tällä vanhalla rouvalla olisi ollut hallussaan vain

pari hassua euroa vaan paljon, paljon enemmän. Kuulostaa siltä, että...” Jessica pudisti päätään. ”Rose, tämä vaikuttaa sellaiselta perinnöltä, joka voi muuttaa ihmisen koko elämän. Oletko koskaan kuullut Santiagon suvusta? Oletko ikinä käynyt Buenos Airesissa?”

”En tiennyt tästä mitään enkä usko, että äitikään tiesi. Hän ei olisi salannut minulta tällaista asiaa, ja meidän ehdimme viettää paljon aikaa yhdessä ennen hänen kuolemaansa. Kerroimme viimeisten kuukausien aikana toisillemme kaiken.” Rose sulki silmänsä muistaessaan yhtäkkiä pienen rasian ja sen sisällä olevan hevosfiguurin: suurta ihmetystä herättäneet esineet. Oli tapahtunut niin paljon kaikenlaista, ettei hän ollut ehtinyt miettiä rasian esineitä, mutta nyt ne palasivat mieleen. Hän oli saanut muutaman kuukauden aikana kaksi yllättävää yhteydenottoa lakitoimistoilta. ”Itse asiassa...” Rose ponkaisi pystyyn, kiiruhti makuuhuoneeseensa ja kaiveli yöpöydän laatikkoa, kunnes löysi puisen rasian. Hän palasi keittiöön, missä Jessica paloitteli parhaillaan sieniä bravuuriruokaansa pasta carbonaraa varten. Rosen nähdessään Jessica keskeytti ruoanlaiton ja pesi kätensä.

”Kirje saattaa liittyä tähän”, Rose sanoi yhtäkkiä hengästyneenä, muistaessaan jälleen esineiden löytämisen aiheuttaman innostuksen. ”Niiden täytyy liittyä yhteen. Ei tämä voi olla sattumaa.”

Jessica otti rasian häneltä, avasi sen, poimi figurin ja silkkitilkun ja katsoi sitten häntä hämmentyneenä.

”Mitä nämä ovat?” Jessica kysyi. ”Rose, mistä sait nämä ja miksi ne olivat tässä rasiassa?”

”Luulen, että ne liittyvät jotenkin isoäitiini ja hänen Argentiinasta saamaansa perintöön”, Rose sanoi katsoen Jessicaa, joka tuijotti häntä silmät suurina. ”Sain pari kuukautta sitten tietää, että isoäitini syntyi täällä Lontoossa

Hopen koti -nimisessä paikassa, ja esineiden merkitys on tähän asti ollut mysteeri.” Hän piti tauon. ”Mutta tämä kirje saattaa selittää kaiken.”

”Ihmettelisin, mikset ole kertonut tästä aiemmin, mutta sinulla on ollut paljon huolehdittavaa”, Jessica totesi.

Rose tuijotti hevosfiguuria. ”Sinä päivänä kun tulin kotiin näiden esineiden kanssa sain myös tietää äidin tutkimustulokset”, hän sanoi. ”Kotiin tullessa paloin halusta näyttää rasian sisällön äidille ja kertoa tapaamisesta, mutta maailma luhistui ennen kuin ehdin sen tehdä. Siirsin rasian laatikkoon, ja päivien kuluessa unohdin koko jutun. Oli vain liikaa murehdittavaa.”

Jessica kosketti Rosen olkapäätä mennessään tämän ohi jatkamaan keittiössä touhuilua. ”Aloita alusta. Haluan kuulla kaiken.”

Rose istuutui jälleen ja kertoi Jessicalle kaiken – saamastaan kirjeestä, tapaamisesta lakitoimistolla, muista naisista, jotka olivat tulleet paikalle – ja kun hän oli päässyt tarinan loppuun, Jessica annosteli kermaista kana-sienipastaa kahteen kulhoon.

”Eli ymmärsinkö oikein, että isoäitisi ilmeisesti syntyi tässä naimattomille äideille tarkoitetussa Hopen kodissa mutta hän ei kuitenkaan tiennyt olevansa adoptoitu?” Jessica kysyi. ”Ja ettei äitisikään tiennyt adoptiosta, isoäidillesi jätetystä rasiasta tai äsken saamastasi kirjeestä? Oliko koko juttu salaisuus?”

”En vain saata uskoa, että kumpikaan heistä olisi salan-

nut tämän minulta. Perheessämme ei piiloteltu mitään. Kyl-
lähän sinä tiedät, millaisia me olimme – varsin suorapuhei-
sia. Asuimme kolmestaan saman katon alla ja puhuimme
aivan kaikesta.”

”Kertoiko isoäitisi koskaan lapsuudestaan, kun olit pieni?
Vihjasiko hän millään lailla, että saattaisi olla adoptoitu?”

”Hän sanoi aina, että hänen vanhempansa olivat tiuko-
ja ja perheen ainoaan tyttäreensä kohdistui suuria odotuk-
sia, mutta minusta sen sukupolven ihmiset vain olivat sellai-
sia. En edes tiedä, puhuttiinko silloin perheissä adoptiosta.
Ehkä siihen aikaan ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin tees-
kennellä, että isoäiti oli tullut heille ihan tavallisella tavalla.”
Asiaa tarkemmin miettiessään Rose kuitenkin tajusi, että
harvalla perheellä oli siihen aikaan vain yksi lapsi. Ehkä se
itsessään kertoi jo jotain?

He istuivat hiljaa aterioiden, ja Rose mietti, miten suuri
vaikutus ruoalla olikaan. Lautasellinen kermaista, italialaista
kotiruokaa tuntui lämpimältä halaukselta. Juuri tätä hän oli
kaivannut.

”Vaikuttaa siltä, ettet ole vielä päättänyt, palaatko töihin
vai et, koska olet odottanut jonkinlaista merkkiä”, Jessica
sanoi.

Rose huokaisi. ”Luuletko, että tämä on merkki univer-
sumilta?”

”Kenties”, Jessica sanoi. ”Siis jos tarvitset jonkin syyn olla
palaamatta vanhaan elämääsi. Olemme molemmat fiksuja,
koulutettuja naisia, ja tiedän, että meidän pitäisi aina olla jär-
keviä ja loogisia, mutta joskus täytyy vain ajatella, että uni-
versumi koettaa kertoa jotain. Rose, sinulla on vapaus valita,
eikä sinun tarvitse tehdä mitään sellaista, mitä et halua.”

Rose pyöritteli pastaa haarukallaan ja nosti sitten katseensa.
”Sinusta minun pitäisi mennä Argentiinaan ja vierailla siinä
lakitoimistossa, eikö niin?”

Jessica katsoi Rosea siniset silmät loistaen. ”Minusta meidän pitää ensin tehdä taustaselvittelyjä, ja jos kaikki vaikuttaa hyvältä, niin kyllä, sinun kannattaisi mennä Argentiinaan. Tuntuisi hullulta olla menemättä, kun kyse on näin isosta jutusta.”

Rose nyökkäsi ja käänsi huomionsa jälleen ruokaansa vaikkei enää oikeastaan ollut nälkäinen. Hänen oli hankala ajatella muuta kuin äitiään, ja hän toivoi, että äiti olisi istunut keittiössä juttelemassa ja ratkomassa heidän kanssaan tätä mysteeriä. *Tämä olisi ollut äidistä ihanaa.* Silmät sulkiessaan Rose saattoi kuulla ja nähdä äitinsä heleän naurun, kun Jessica nauratti heitä hauskoilla tarinoillaan, ja uteliaan ilmeen, kun he googlaisivat tietoja Argentiinasta. Heillä kolmella oli aina ollut hauskaa yhdessä.

Rose havahtui mietteistään ja avasi silmänsä, kun tunsu Jessican puristavan kättään ja kuuli tämän lempeän, myötätuntoisen äänen.

”Sinä selviät tästä”, Jessica kuiskasi silmät kyynelistä kosteina. ”Olo helpottaa päivä päivältä, ja lopulta huomaat, kuinka vahva olet.”

”Tiedän. Minä vain...” Rose yskäisi ja pyyhkäisi kyynel poskeltaan sormenpäillään. Hän oli jo kyllästynyt jatkuvaan itkemiseen. ”Minä vain toivon, että hän olisi täällä. Ja osa tätä kaikkea. Kunpa olisimme saaneet enemmän aikaa olla yhdessä.”

”Mitä sanot, jos syömme lautaset tyhjiksi ja asetumme sitten sohvalle tekemään selvittelyjä tai katsomaan elokuvaa?” Jessica kysyi. ”Minun voisi tehdä mieli suklaata tai jäätelöä...”

Rose hymyili kyynelten lomasta. ”Kuulostaa mahtavalta. Mutta jos vierailusi kestää kolmea päivää pidempään, en varmaan mahdu sen jälkeen farkkuihini.”

Puolen tunnin kuluttua he olivat sohvan sijaan asettuneet Rosen vuoteelle ja makoilivat vierekkäin pyjamissaan molemmilla läppäri polvien päällä. Heidän välissään oli tarjolla suklaata, mutta Rose ei ehtinyt äimistelyltään edes maistaa sitä.

”Jess”, hän sanoi ja tökkäsi ystäväänsä kyynärpäällään. ”Ei kai tämä voi olla se paikka?”

Jessica nojasi lähemmäs silmälasit nenällä nököttäen. ”*Tuonko* sinä löysit?”

”Ei kai se voi olla sama?” Rose skrollasi sivua ylöspäin katsellen kuvia paikasta, joka oli ollut ensimmäisten hakutulosten joukossa. Santiagon perhe mainittiin useissa vuosikymmeniä sitten kirjoitetuissa jutuissa, mutta häntä kiehtoi erityisesti artikkeli, jossa esiteltiin Argentiinan kauneimpia yksityishenkilöiden omistamia kiinteistöjä. Perheen sukukoti näytti olevan listan sijalla kolme. ”Huikean kaunis.”

Jessica otti Roselta läppärin ja nosti sen kasvojensa eteen epäuskoisen oloisena. ”Tämäkö se on? Tämäkö on Santiagon sukutila?”

Rose nyökkäsi, nappasi läppärin itselleen ja selaili kuvia matalasta ja pitkänmallisesta espanjalaistyylisestä talosta, jossa oli savitiilikatto. Pihapiirissä oli myös useasta karsinasta koostuva tallikompleksi, ja laajalle levittyvillä niityillä laidunsi hevosia. Jos joku olisi pyytänyt häntä kuvittelemaan mielessään mahdollisimman upean ja maalauksellisen argentiinalaistalon, mielikuva olisi todennäköisesti ollut melko lähellä tätä. Rakennustyyli ja maisemat poikkesivat täysin siitä, mihin hän oli Englannissa tottunut.

”Saattaahan kyseessä olla joku toinen Santiagon suku”, Rose tuumi. ”Sehän voi olla yleinen nimi Argentiinassa. Ehkä tämä ei olekaan etsimäni paikka? Se on varmaan ihan tavallinen talo talleineen.”

Jessica pudisti päätään. ”Vaikka olisikin, niin monellako Santiago-nimisellä suvulla on oma poolotila? Taisit löytää ihan oikean paikan. Jutussahan kerrotaan, että siellä on tilaa sadoille hevosille. Kyseessä täytyy olla sama paikka.”

Rose puri huulta sivustoa selaillessaan. ”Ihmisiähän haksahtaa tällaisiin huijauksiin tuon tuosta. Montako kertaa olet saanut sähköpostin, jossa sanotaan, että pankkitiedot syöttämällä saat heti miljoonaperinnön? Nämä kuvatkin ovat varmasti tekaistuja.”

Jessica katsoi häntä tuimasti. ”Rose, ei tämä ole mikään huijausyritys, kuten ei ollut se Lontoon-tapaaminenkaan. Jos epäroit oikeasti edelleen, voit mennä sinne oman juristisi kanssa tai ainakin pyytää juristiasi kirjoittamaan lakitoimistolle puolestasi. Olen ihan varma, että tämä on totta.”

Rose epäroi. Vakuutus oli kattanut hänen äitinsä viimeisten kuukausien aikana tarvitseman hoidon miltei kokonaan, ja Rose omisti asuntonsa, mutta hän oli silti huolissaan taloudellisesta tilanteestaan. Säästöt hupenivat kovaa vauhtia, ja jos hän ei palaisi töihin, hänen pitäisi elää entistään säästeliäämmin. Hän oli kuitenkin juristi. Hän pysyisi kyllä edustamaan itseään ja neuvottelemaan argentiinalaisen lakitoimiston kanssa – hän ei vain tiennyt, oliko kaikkien viimeaikaisten koettelemuksien jälkeen henkisesti valmis siihen. Tai luottiko hän edes siihen, että osasi tehdä oikean päätöksen.

”Rose?”

”Olet oikeassa. Tämä asia koskettaa minua niin suoraan, etten voi hoitaa sitä itse, joten sinä saat aamulla soittaa sinne.”

Jessica naurahti. ”Minäkö? Enhän minä ole juristi.”

”Et, mutta olet hyvä tunnistamaan, puhuuko joku paskaa.”

Se sai molemmat nauramaan, ja kun Jessica painoi päänsä Rosen pään lähelle, tämä oli taas vähällä purskahtaa itkuun.

”Ja jos paskatutkani ei varoita ja juttu vaikuttaa uskottavalta, minusta meidän kannattaa varata sinulle lippu Buenos Airesiin.”

Rosen rinnassa jysähti. ”Tuo ei taida olla ihan paras idea.”

Jessica käänsi läppäriään niin, että he molemmat näkivät ruudun. ”Katso nyt, miten upea tämä tila on. Satumainen. Puhumattakaan siitä, että siellä on oikeita hevosia. *Hevosia*.”

”Enhän minä edes tiedä, pidätkö hevosista!”

Jessica nauroi. ”Usko pois, pidät kyllä.”

Rose ei ollut yhtä vakuuttunut. Hän piti kyllä eläimistä, mutta hevoset olivat jotenkin... valtavia.

Hän katseli ympärilleen huoneessa, jossa oli asunut koko lapsuutensa ja joka oli ollut hänen turvapaikkansa hänen muutettuaan takaisin äitinsä luokse. Hän ei ollut varma, pysyisikö vielä luopumaan siitä. Kaikki tuntui tapahtuvan niin nopeasti.

”En ole varma”, hän aloitti.

”Sinähän saatat vaikka tavata siellä komean argentiinalaismiehen, joka vie sinulta jalat alta.”

Rose pyyhki kyynleet silmänurkistaan ja nauroi. Vanha kunnon Jessica. ”Luke vei minulta kaiken kiinnostuksen miehiin”, hän sanoi. ”Mutta kiva ajatus.”

”Eli suostutko lähtemään?” Jessica penäsi.

Rose veti syvään henkeä.

”Sinähän voisit sitten palata kotiin New Yorkin kautta.”

”Sehän ei kyllä varsinaisesti ole matkan varrella, mutta –”

”Olisit niin kiltti”, Jessica pyysi. ”Tule matkasi jälkeen New Yorkiin ja anna minun huolehtia sinusta. Tytöt ilahduttavat varmasti, ja voimme käydä ulkona syömässä ja viettää aikaa yhdessä kuten nyt. Lupaan, että se on juuri sitä, mitä tarvitset.”

”Oletko varma, ettei Ryan pistä pahakseen?”

”Ei taatusti. Hänhän rakastaa sinua.”

Rose sulki hetkeksi silmänsä ja yritti hahmottaa, mihin oli lupautumassa. Hän olisi halunnut vain käpertyä kerälle ja jäädä kotiin loppuiäkseen, mutta Jessica oli oikeassa. Tekisi hyvää lähteä jonnekin muualle tekemään jotain sellaista, mikä ei muistuttaisi häntä menetyksestä, vaikka lähtö tulisikin äkkiä. Hänhän oli jo viettänyt viimeiset puoli vuotta kotonaan. Oli aika tehdä jotain omaa ja yrittää taas elää itsenäistä elämää.

”Okei, suostun”, hän sanoi.

Jessican silmät laajentuivat. ”Oikeastiko?”

Rose ähkäisi ja olisi jo halunnut pyörtää puheensa. ”Joo.”

”Mahtavaa! No niin, googlaillaanpa hieman lisää. Haluan selvittää, miltä Santiagot näyttivät”, Jessica sanoi ja veti läppäriä lähelleen. ”Ja löytyykö sinulle jätetystä sinisestä silkinpalasesta mitään tietoa.”

Rose nojasi Jessicaan tämän selaillessa kuvia ja yritti miettiä, muistuttivatko ruudulla vilisevät kasvot lainkaan hänen isoäitiään.

”Tietääköhän juristi, mitä rasian sisältö merkitsee?” Rose pohti ääneen. ”Jos hänen tehtävänsä oli ottaa yhteyttä perheeseeni, kai hän tietää adoptiosta? Eikö hän siis osaisi vastata kysymyksiini?”

”Ehkä. Toivon niin, mutta kenties asia pidettiin salassa.”

Jessica hiljeni ja klikkasi kuvaa, jossa erittäin komea poolonpelaaja hymyili hevosen selässä.

”Onko hän Santiagon sukua? Komea mies.”

”Ei, hän on Nacho Figueras, maailman kuuluisin poolonpelaaja. Halusin vain ihailla häntä hetken, koska hän ilmestyy aina hakutuloksiin, kun etsii argentiinalaisia poolosukuja.”

Rose tökkäsi Jessicaa lempeästi. ”Minä kysyin sinulta tärkeän kysymyksen!”

”Anteeksi, kuulin kyllä, ja vastaus on, että en usko. Ei se taida olla niin yksinkertaista.”

”Niinkö?”

”Luulenpa, että tällaisten sukusalaisuuksien selvittämisen vie aikaa, eikä lakiasioiden hoitoon palkattu henkilö välttämättä tiedä kaikkia yksityisiä seikkoja”, Jessica sanoi, sulki läppärin ja kääntyi Rosea kohti. ”Nainen jätti tilan tyttärelleen tai tässä tapauksessa tyttärentyttärelleen, mutta en silti usko, että juristi tietää läheskään kaikkea. Vaikuttaa siltä, että tämä asia on pidetty salassa vuosikausia ja vain harva tietää totuuden.”

”Rose, katso tätä”, Jessica sanoi osoittaen näyttöä. ”Tämä on Valentina Santiagon kuolinilmoitus, ja se on julkaistu kolme kuukautta sitten.”

Rose nojasi lähemmäs lukemaan tekstin, ja hänen sydäntään vihlausi, kun hän tajusi, että kaksi eri sukupolvea edustanutta saman suvun jäsentä oli kuollut ajallisesti niin lähellä toisiaan.

Valentina Santiago nukkui rauhassa pois kotonaan. Hänen isänsä oli edesmennyt Basilio Santiago, joka oli 1930-luvulla Buenos Airesin menestyksekkäimpiä tilanomistajia ja liikemiehiä. Valentina teki koko ikänsä työtä poolon ja naisurheilijoiden hyväksi, ja hänet muistetaan aina suuresta avokätisyydestään.

”Tässä ei mainita, että häneltä olisi jäänyt perhettä”, Jessica huomautti.

Rose luki artikkelin uudelleen hämmästellessä sitä, että saattoi olla sukua tälle naiselle.

”Jatketaan tutkimuksia aamulla”, Jessica sanoi ja haukoteli. ”Jet lag taisi iskeä vihdoinkin.”

Hän suukotti Rosea poskelle ja sulki läppäriinsä. Rose teki samoin ja asetti tietokoneensa yöpöydälle.

Kun he lopulta sammuttivat valot ja makoilivat sängyssä vierekkäin, nukahtaminen tuntui Rosesta mahdottomalta.